

РЕШЕНИЕ

№ 5942

гр. София, 11.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 11.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **5990** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 68 от Закона за защита от дискриминацията /ЗЗДискр./

Образувано по жалба от министъра на здравеопазването, депозирана чрез юрк. Г. и юрк. Л., срещу Решение № 212/ 31. 05. 2023 г. на Комисията за защита от дискриминация, Четвърти специализиран постоянен заседателен състав, постановено по пр. № 426/ 2022 г. по описа на Комисията за защита от дискриминация. Актът се оспорва в частта, с която спрямо министъра на здравеопазването е установено, че е извършено нарушение на чл. 10 и чл. 11 от ЗЗДискр., както и в частта, с която на министъра на здравеопазването се препоръчва на основание чл. 47, т. 8 от същия закон предприемането на мерки за спазване на равенството и недопускане на бъдещи нарушения.

Производството е образувано и по жалба на Министерския съвет на Република България, депозирана чрез юрк. Г., срещу Решение № 212/ 31. 05. 2023 г. на Комисията за защита от дискриминация, Четвърти специализиран постоянен заседателен състав, постановено по пр. № 426/ 2022 г. по описа на Комисията за защита от дискриминация в частта, с която се установява, че изключването на магистър-фармацевтите, които по реда на чл. 222, ал. 1 от Закона за лекарствените продукти в хуманната медицина /ЗЛПХМ/ работят в обществени аптеки за обслужване на населението, от обхвата на медицинския персонал, имащ право на

допълнително трудово възнаграждение за срока на извънредната епидемична обстановка съгласно нормата на чл. 5, ал. 1 от Закона за бюджета на НЗОК, представлява неравно третиране по смисъла на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр. по признак „обществено положение“, както и в частта, с която се установява, че Министерският съвет е извършил нарушение на чл. 10 и чл. 11 от ЗЗДискр., чрез неизпълнение на задълженията за предприемане на всички възможни и необходими мерки за постигане на целите на ЗЗДискр. по отношение на магистър-фармацевтите, относно възможността да получават допълнително трудово възнаграждение за срока на извънредната епидемична обстановка.

В жалбите се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на Решение № 212/ 31. 05. 2023 г. на Комисията за защита от дискриминация в оспорените части, като се иска тяхната отмяна.

В съдебното заседание министърът на здравеопазването се представлява от юрк. Г., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Министерският съвет на Република България се представлява от юрк. Г., която моли жалбата да бъде уважена.

Ответникът – Комисията за защита от дискриминация, се представлява от юрк. К., която оспорва основателността на жалбите и моли същите да бъдат отхвърлени.

Заинтересованата страна С. Г. се явява лично и с адв. Г., която представлява и заинтересованата страна Р. Ц.. Процесуалният представител на заинтересованите страни излага подробни аргументи за законосъобразност на обжалваното решение и моли жалбата да бъде отхвърлена.

След като прецени събраните по делото доказателства, във връзка с доводите и съображенията на страните, Административен съд - София град приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред Комисията за защита от дискриминацията е образувано по повод на жалби, депозирани от С. Г. и Р. Ц., в която са изложени оплаквания за дискриминация по признак „обществено положение“ по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. от страна на Министерския съвет, Министъра на здравеопазването, НЗОК и Народното събрание.

Комисията за защита от дискриминация е приела сезирането за допустимо, образувала е производство и конституирала страните по преписката. След като е провела открити заседания с участие на страните и е събрала доказателства във връзка с твърдяната дискриминация, Комисията е приключила производството, като е издала акта, предмет на разглеждане в настоящето производство.

В хода на административното производство е установено, че посоченото в жалбата оплакване се заключава в отсъствие на правна възможност за магистър-фармацевтите, които по реда на чл. 222, ал. 1 от ЗЛПХМ работят в открити аптеки за обслужване на населението, които имат сключени договори с НЗОК по чл. 45, ал. 17 от ЗЗО отпускане на лекарствени продукти, заплащани напълно или частично от НЗОК за срока на обявената извънредна епидемична обстановка да получат допълнително трудово възнаграждение за месеците на обявена извънредна епидемична обстановка, в сравнение с други медицински специалисти по професионално направление „Здравни грижи“ и санитарни, които са получавали допълнително възнаграждение за работа в условията на извънредна епидемична обстановка.

Установено е, че за срока на обявената епидемична обстановка поради епидемично разпространение на заразна болест по чл. 61, ал. 1 от Закона за здравето чрез трансфер от централния бюджет по бюджета на НЗОК се осигуряват съгласно разпоредбата на чл. 5 от Закона за бюджета на НЗОК за 2021 г., средства на изпълнителите на болнична медицинска помощ за изплащане на допълнителни трудови възнаграждения на медицинския персонал за всеки месец, както следва: на лекари в размер 200 лв.; на специалисти по професионално направление „Здравни грижи“ в размер на 360; на санитарни в размер на 120 лв.

С изменение и допълнение на ЗБНЗОК /Обн. ДВ, бр. 77 от 2021 г., в сила от 01. 10. 2021 г./ е разширен кръгът на лицата, имащи право да получат допълнително трудово възнаграждение, като в т. 2 /нова/ към чл. 5, ал. 1 от ЗБНЗОК изрично са посочени магистър-фармацевтите, които работят в аптека по чл. 222, ал. 4, т. 1 /в лечебните заведения по чл. 5 от Закона за лечебните заведения, които осъществяват болнична помощ/ и т. 2 /в лечебните заведения за болнична помощ/ от Закона за лекарствените продукти в хуманната медицина.

Според подателите на жалбата изключването на магистър-фармацевтите, които по реда на чл. 222, ал. 1 от Закона за лекарствените продукти в хуманната медицина работят в обществени аптеки за обслужване на населението, от обхвата на медицинския персонал, имащ право на допълнително трудово възнаграждение за срока на извънредната епидемична обстановка съгласно нормата на чл. 5, ал. 1 от Закона за бюджета на Националната здравноосигурителна каса за 2021 г., създава неравно третиране по признак „обществено положение“ спрямо тях. Жалбоподателите твърдят, че са различно третирани в сравнение с медицинския персонал, който попада в обхвата на разпоредбата на чл. 5 ал. 1 от ЗБНЗОК за 2021 г. и с изменението, сред които попадат магистър-фармацевтите и помощник- фармацевтите, които работят в аптеки на лечебни заведения по чл. 222, ал. 4 от ЗЛПХМ.

Административният орган е извършил сравнение между положението на магистър-фармацевтите, които по реда на чл. 222, ал. 1 от Закона за лекарствените продукти в хуманната медицина работят в обществени аптеки от една страна, и от друга страна - положението на медицинския персонал, сред които попадат магистър-фармацевтите и помощник-фармацевтите, които са включени в обхвата на чл. 5, ал. 1 от ЗБНЗОК за 2021 г. с изменение допълнение на ЗБНЗОК /обн. ДВ, бр. 77 от 2021 г., в сила от 01. 10. 2021 г./ и получават допълнително трудово възнаграждение за срока на извънредната епидемична обстановка, а именно: лекари, магистър-фармацевти, специалисти по професионално направление "Здравни грижи", санитарни в размер на 120 лева.

Комисията е направила извод, че тези две групи лица са в сравнимо сходно положение, доколкото съгласно разпоредбата чл. 183, ал. 1 от Закона за здравето е разписано, че лицата притежаващи диплома за завършено висше образование по специалности от професионални направления „Фармация“, упражняват медицинска професия и същите са медицински специалисти. Приел е, че се касае за лица в сравнимо сходно положение, които упражняват медицинска професия и попадат в обхвата на медицинския персонал. Посочил е, че чл. 5, ал. 1 от ЗБНЗОК за 2021 г. изрично изброява лица от медицинския персонал, сред които са магистър-фармацевтите, за изплащане на допълнителни трудови възнаграждения за медицински специалисти за работа по време на обявена епидемична обстановка, поради разпространение на заразна болест по чл. 61 от Закона за здравето. Уточнено

е, че фармацевтите са медицински специалисти, съгласно Закона за здравето, които са равнопоставени като квалификация и правила за регулиране на професията като изброените в чл. 5, ал. 1 от ЗБНЗОК за 2021 г. и други специалисти.

Според мотивите на оспорваното решение в конкретния случай се касае за пряка дискриминация, тъй като е формулирано правило, което диференцира пряко определени групи на основата на признаците по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., в настоящия случай „обществено положение“, като приема, че това понятие може да се определи като място, което едно лице заема в структурата на даден социум и е израз на отношението, оценката, която са дава на това лице във връзка с неговото социално поведение и функции. Посочила е също, че като „обществено положение“ по смисъла на ЗЗДискр. биха могли да са определят професията на индивида, мястото, в което работи, заеманата длъжностна позиция, като различното третиране по признак "обществено положение" в процесния случай, за да не представлява дискриминация, следва да бъде обективно оправдано за постигане на законна цел и пропорционално.

В обжалвания акт е направен извод, че магистър-фармацевтите, работещи в обществени аптеки, са поставени в по-неблагоприятно положение по отношение на възможността да получават допълнително трудово възнаграждение, което се изплаща във връзка с пандемията от COVID-19 съгласно ЗБЗНОК за 2021 г. Комисията е посочила, че ноторно известен факт е ролята на магистър-фармацевтите в борбата с COVID-19 и конкретно обстоятелството, че са били най-достъпни медицински специалисти в условията на извънредна епидемична обстановка, което предполага ежедневен интензивен и пряк контакт с болни лица и значително висок риск от зараза с коронавирусна инфекция на лица.

Приети са за неоснователни аргументите на ответните страни, че е предвидено допълнително възнаграждение стимулиране и подпомагане от страна на държавата на магистър-фармацевтите, работещи обществени аптеки, с приемането на законодателното допълнение в Наредба № 10/ 2009 г. в чл. 8, ал. 5а, като е създадено правно основание НЗОК да заплаща на търговците на дребно с лекарствени продукти за всяко отчетено електронно предписание с предписан/и лекарствен продукт/и за лечение на остро инфекциозно заболяване по чл. 4 от Наредба № 7 от 2015 г. за критериите за определяне на заболяванията, за чието домашно лечение НЗОК заплаща напълно или частично лекарствени продукти, медицински изделия и диетични храни за специални медицински, с ниво на заплащане 100 на сто. В тази връзка е установено, че изменението на подзаконовата нормативна уредба влиза в сила на 01. 04. 2022 г. и се дължи за срока на извънредната епидемична обстановка, а съгласно Решение № 826/25. 11. 2021 г. на МС срокът на извънредната епидемична обстановка изтича на 31. 03. 2022 г. - т.е. един ден преди влизане в сила на чл. 8, ал. 5а от Наредба 10/ 2009 г. и не е налице плащане.

Според КЗД ответните страни са правно задължени субекти както по силата на чл. 2 от Закона за здравето, така и по силата на чл. 10 и чл. 11, ал. 1 от ЗЗДискр. Посоченият извод е изведен от разпоредбата на чл. 29 от ЗЗО, която регламентира управителят на НЗОК да внесе чрез министъра на здравеопазването в Министерския съвет проект на закон за бюджета на НЗОК в сроковете, предвидени за представяне на проекта на закон за държавния бюджет на Република България за следващата календарна година. Посочено е, че след внасяне на проекта на закон за бюджет на НЗОК компетентен да го разглежда, допълва, изменя и приема, е Народното събрание на Република България, като Министерският съвет и Министърът на здравеопазването са органи на

изпълнителната власт, които осъществяват ръководни функции прилагането на здравна политика, като участват активно в механизма по изготвяне, разглеждане и прилагане на бюджета на Националната здравноосигурителна каса.

В тази връзка според Комисията посочените държавни органи са нарушили и нормативно определеното им задължение в чл. 10 от ЗЗДискр., а именно при изпълнение на правомощията си да предприемат всички възможни и необходими мерки за постигане на целите на антидискриминационното законодателство, като гарантират равенството пред закона и равенство в третирането на всички медицински специалисти, ангажирани в борбата с ковид пандемията.

Съгласно разпоредбата на 11, ал.1 от ЗЗДискр. „Органите на държавна власт, обществените органи и органите на местното самоуправление предприемат мерки по смисъла на чл. 7, ал. 1, т. 13 и 14, когато това е необходимо за постигане целите на този закон”.

В оспорваното решение е извършен анализ на представените по преписката доказателства, като е прието, че в процесния период не са предприети действия и срещи във връзка с обсъждане на по-неблагоприятното третиране на магистър-фармацевтите с останалата категория медицински специалисти.

Поради това е обосновано заключение за неравно третиране по признак „обществено положение спрямо магистър-фармацевти които съгласно чл. 222, ал. 1 от Закона за лекарствените продукти в хуманната медицина работят в обществени аптеки, за обслужване на населението във връзка с възможността да получат допълнително трудово възнаграждение, се изплаща във връзка с пандемията от COVID 19 съгласно Закона за бюджета на НЗОК каса за 2021 г. в следствие на ненавременни и неправилни действия от страна на НЗОК.

С цел предотвратяване на евентуално бъдещо нарушение и дискриминационното законодателство е направена препоръка на НЗОК предприеме своевременно мерки по чл. 10 и чл. 11 от ЗЗДискр., необходими за спазване на равенството в третирането и да не допуска бъдещи нарушения на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр. и чл. 6 от ЗЗДискр.

С горните аргументи е издадено Решение № 212/ 31. 05. 2023 г. на Комисията за защита от дискриминация, предмет на обжалване в настоящото съдебно производство.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Жалбите са допустими – подадени са срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лица, адресати на акта, чиято правна сфера той засяга неблагоприятно и в законоустановения 14-дневен срок, в съответствие с разпоредбата на чл. 68 от ЗЗДискр. във връзка с чл. 152, ал. 1 и чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледани по същество, жалбите са неоснователни, поради следните съображения: Законът за защита от дискриминацията цели установяване и санкциониране на всяко поставяне в неравностойно положение въз основа на признаците, изброени в чл. 4, ал. 1 от закона или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. В чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. са посочени признаците, спрямо които се разпростира законната забрана за дискриминация, включително и признакът „обществено положение“. Съгласно чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр. пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на

признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства.

Разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от ЗЗДискр. определя непряката дискриминация като поставянето на лице или лица, носители на признак по чл. 4, ал. 1, или на лица, които, без да са носители на такъв признак, съвместно с първите търпят по-малко благоприятно третиране или са поставени в особено неблагоприятно положение, произтичащо от привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако разпоредбата, критерият или практиката са обективно оправдани с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими.

Правилно КЗДискр. е определила обекта на дискриминация - магистър-фармацевти, работещи в обществени аптеки по смисъла на чл. 222, ал. 1 от ЗЛПХМ, във връзка с което следва да се сподели изводът на органа, че мястото на работа конкретизира общественото положение на лицето, понеже излиза извън обхвата на личната му сфера, отличава го от останалите хора в обществото и индивидуализира участието му в обществения живот. Защитимият признак е правилно формулиран, а именно "обществено положение" по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.

Законосъобразно Комисията е приела, че магистър-фармацевтите, които по реда на чл. 222, ал. 1 от Закона за лекарствените продукти в хуманната медицина работят в обществени аптеки от една страна, и от друга страна - медицинският персонал, в който попадат магистър-фармацевтите и помощник-фармацевтите, които са включени в обхвата на чл. 5, ал. 1 от ЗБНЗОК за 2021 г. с изменение допълнение на ЗБНЗОК /обн. ДВ, бр. 77 от 2021 г., в сила от 01. 10. 2021 г./ и получават допълнително трудово възнаграждение за срока на извънредната епидемична обстановка /лекари, магистър-фармацевти, специалисти по професионално направление "Здравни грижи", санитарни/ са в сравнимо сходно положение.

Това е така, защото съгласно чл. 183, ал. 1 от Закона за здравето медицинската професия се упражнява от лица, притежаващи диплома за завършено висше образование по специалности от професионални направления "Медицина", "Дентална медицина", "Фармация" и "Здравни грижи". Следователно лицата, притежаващи диплома за завършено висше образование от професионално направление „Фармация“, упражняват медицинска професия и са медицински специалисти. Поради това двете групи лица са в сравнимо сходно положение, тъй като упражняват медицинска професия и попадат в обхвата на медицинския персонал. Чл. 5, ал. 1 от ЗБНЗОК за 2021 г. изрично изброява лица от медицинския персонал, сред които са магистър-фармацевтите, за заплащане на допълнителни трудови възнаграждения за медицински специалисти за работа по време на обявена епидемична обстановка поради разпространение на заразна болест по чл. 61 от Закона за здравето. Фармацевтите са медицински специалисти съгласно Закона за здравето, които са равнопоставени като квалификация и правила за регулиране на професията като изброените в чл. 5, ал. 1 от ЗБНЗОК за 2021 г. и други специалисти.

Правилен е изводът на КЗД, че в конкретния случай се касае за пряка дискриминация, тъй като е формулирано правило, което диференцира пряко определени групи на основата на признак по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. - "обществено положение". Различното третиране по признак "обществено

положение" в процесния случай, за да не представлява дискриминация, следва да бъде обективно оправдано за постигане на законна цел и пропорционално, което в настоящия случай липсва.

Посочената група магистър-фармацевти, работещи в обществени аптеки, са поставени в по-неблагоприятно във връзка с възможността да получават допълнително трудово възнаграждение, което се изплаща по повод пандемията от COVID-19 съгласно ЗБЗНОК за 2021 г.

Общозвестен е фактът, че магистър-фармацевтите, работещи в обществени аптеки, в условията на извънредна епидемична обстановка са най-достъпните медицински специалисти, което безсъмнено води до ежедневен, интензивен и пряк контакт с болни лица и значително висок риск от зараза с коронавирусна инфекция.

Неоснователни са твърденията, че е предвидено допълнително възнаграждение стимулиране и подпомагане от страна на държавата на магистър-фармацевтите, работещи обществени аптеки, с приемането на законодателното допълнение в Наредба № 10/ 2009 г. в чл. 8, ал. 5а, като е създадено правно основание НЗОК да заплаща на търговците на дребно с лекарствени продукти за всяко отчетено електронно предписание с предписан/и лекарствен продукт/и за лечение на остро инфекциозно заболяване по чл. 4 от Наредба № 7/ 2015 г. за критериите за определяне на заболяванията, за чието домашно лечение НЗОК заплаща напълно или частично лекарствени продукти, медицински изделия и диетични храни за специални медицински, с ниво на заплащане 100 на сто. Изменението на подзаконовата нормативна уредба влиза в сила на 01. 04. 2022 г. и се дължи за срока на извънредната епидемична обстановка, а съгласно Решение на № 826/25. 11. 2021 г. на МС срокът на извънредната епидемична обстановка изтича на 31. 03. 2022 г., т.е. един ден преди влизане в сила на чл. 8, ал. 5а от Наредба 10 от 2009 г., поради което липсва плащане.

Разпоредбата на чл. 29 от ЗЗО регламентира управителят на НЗОК да внесе чрез министъра на здравеопазването в Министерския съвет проект на закон за бюджета на НЗОК в сроковете, предвидени за представяне на проекта на закон за държавния бюджет на Република България за следващата календарна година. Безспорно е, че след внасяне на проекта на закон за бюджет на НЗОК компетентен да го разглежда, допълва, изменя и приема е Народното събрание на Република България, както и че Министерският съвет и Министърът на здравеопазването са органи на изпълнителната власт, които осъществяват ръководни функции при прилагането на здравна политика, като участват активно в механизма по изготвяне, разглеждане и прилагане на бюджета на Националната здравноосигурителна каса.

Не се споделя твърдението в жалбата на Министерския съвет, че в оспореното решение липсват мотиви, от които да се установи защо е направен извод за извършено нарушение от страна на жалбоподателя на чл. 10 и чл. 11 от ЗЗДискр. Макар и с лаконични мотиви, КЗД изрично е уточнила защо приема, че Министерският съвет е извършил нарушение на посочените разпоредби. Тези изводи напълно се споделят и от настоящия съдебен състав. Съгласно чл. 87, ал. 2 от Конституцията на Република България законопроектът за държавния бюджет се изготвя и внася от Министерския

съвет. Безсъмнено в държавния бюджет се включва и бюджетът на НЗОК. Поради това Министерският съвет осъществява ръководни функции при прилагането на здравната политика, като участва активно в механизма по изготвяне, разглеждане и прилагане на бюджета на НЗОК. Н. на каквито и да било действия за преодоляване на пряката дискриминация по признак „обществено положение“ спрямо магистър-фармацевтите, които работят в обществени аптеки по смисъла на чл. 222, ал. 1 от ЗЛПХМ е довело до нарушение на чл. 10 от ЗЗДискр. от страна на Министерския съвет.

В този смисъл настоящият съдебен състав изцяло споделя извода на КЗД, че ответните страни в административното производство са правно задължени субекти както по силата на чл. 2 от Закон за здравето, така и по силата на чл. 10 и чл. 11, ал. 1 от ЗЗДискр.

Посочените органи на изпълнителната власт са нарушили и нормативно определеното им задължение в чл. 10 от ЗЗДискр., а именно при изпълнение на правомощията си да предприемат всички възможни и необходими мерки за постигане на целите на антидискриминационното законодателство, като гарантират равенството пред закона и равенство в третирането на всички медицински специалисти, ангажирани в борбата с ковид пандемията. Съгласно разпоредбата на чл. 10 от ЗЗДискр. при осъществяване на правомощията си държавните органи и органите на местното самоуправление са длъжни да предприемат всички възможни и необходими мерки за постигане целите на този закон". Съгласно разпоредбата на чл. 11, ал. 1 от ЗЗДискр. „Органите на държавна власт, обществените органи и органите на местното самоуправление предприемат мерки по смисъла на чл. 7, ал. 1, т. 13 и 14, когато това е необходимо за постигане целите на този закон". Съгласно чл. 7, т. 14 не представляват дискриминация специалните мерки в полза на лица или групи лица в неравносвойно положение на основата на признаците по чл. 4, ал. 1 с цел изравняване на възможностите им, доколкото и докато тези мерки са необходими. В случая министърът на здравеопазването и Министерският съвет не са осигурили по смисъла на чл. 7, т. 14 от ЗЗДискр. предприемането на специални мерки, така че в полза на всички магистър-фармацевти да бъде осигурено заплащане във връзка с ковид пандемията.

В конкретния случай е налице неравно третиране по признак „обществено положение спрямо магистър-фармацевти, които съгласно чл. 222, ал. 1 от Закона за лекарствените продукти в хуманната медицина работят в обществени аптеки, за обслужване на населението във връзка с възможността да получат допълнително трудово възнаграждение, се изплаща във връзка с пандемията от COVID-19 съгласно Закона за бюджета на НЗОК каса за 2021 г. В тази връзка неоснователно е оплакването на жалбоподателите, че при постановяване на оспореното решение не е взето предвид обстоятелството, че заболелите лица подлежат на задължителна изолация или са хоспитализирани, поради което не се създава досег между тях и фармацевтите в обществени аптеки. Ноторно известно е, че в голямата си част заболелите от Ковид-19 преди да бъдат диагностицирани, са посещавали обществени аптеки - закупували са тестове за Ковид-19 и лекарства. Също така общоизвестен е фактът, че много от лицата, заболели от Ковид-19, са

нарушавали своята задължителна изолация или пък изобщо не са съобщавали в случай на позитивен тест за Ковид-19, закупен от обществена аптека. Поради това по никакъв начин не може да бъде споделено твърдението на процесуалните представители на министъра на здравеопазването и на Министерския съвет, че е липсвал какъвто и да било досег между заболелите от Ковид-19 лица и магистър-фармацевтите, работещи в обществени аптеки. Този контакт е бил непосредствен, поради което посочените медицински специалисти е следвало да бъдат включени в чл. 5, ал. 1 от Закона за бюджета на НЗОК.

Горните аргументи мотивират настоящия съдебен състав да приеме, че жалбите са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени, с уточнение, че жалбата на министъра на здравеопазването се явява частично недопустима в частта, с която се оспорват дадените на препоръки по смисъла на чл. 47, т. 6 ЗЗДискр. Препоръката не е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 - 4 от АПК. Волеизявлението на Комисията има препоръчителен характер, с него не се създават права или задължения, нито се засягат права, свободи или законни интереси на адресата, като дали и доколко последният ще се съобрази зависи единствено от неговата воля. За разлика от задължителните предписания, които представляват принудителни административни мерки, препоръките по чл. 47, т. 6 от ЗЗДискр. нямат правнообвързващ ефект и изпълнението им не е скрепено с държавна принуда. Ето защо, при отсъствие на годен за обжалване административен акт, жалбата в посочената част се явява процесуално недопустима и съгласно чл. 159, т. 1 от АПК следва да се остави без разглеждане, а производството по делото в тази част да се прекрати.

С оглед изхода на спора и доколкото от процесуалния представител на ответника е претендирано присъждане на юрисконсултско възнаграждение, то жалбоподателите следва да бъдат осъдени да заплати на ответника, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, сумата в размер на 150 /сто и педесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Поради това и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, 29-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от министъра на здравеопазването, депозирана чрез юрк. Г. и юрк. Л., срещу Решение № 212/ 31. 05. 2023 г. на Комисията за защита от дискриминация, Четвърти специализиран постоянен заседателен състав, постановено по пр. № 426/ 2022 г. по описа на Комисията за защита от дискриминация **в частта**, с която спрямо министъра на здравеопазването е установено, че е извършено нарушение на чл. 10 и чл. 11 от ЗЗДискр.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Министерския съвет на Република България, депозирана чрез юрк. Г., срещу Решение № 212/ 31. 05. 2023 г. на Комисията за защита от дискриминация, Четвърти специализиран постоянен заседателен състав, постановено по пр. № 426/ 2022 г. по описа на Комисията за защита от дискриминация **в частта**, с която се установява, че изключването на

магистър-фармацевтите, които по реда на чл. 222, ал. 1 от Закона за лекарствените продукти в хуманната медицина работят в обществени аптеки за обслужване на населението, от обхвата на медицинския персонал, имащ право на допълнително трудово възнаграждение за срока на извънредната епидемична обстановка съгласно нормата на чл. 5, ал. 1 от Закона за бюджета на НЗОК, представлява неравно третиране по смисъла на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр. по признак „обществено положение“, както и **в частта**, с която се установява, че Министерският съвет е извършил нарушение на чл. 10 и чл. 11 от ЗЗДискр., чрез неизпълнение на задълженията за предприемане на всички възможни и необходими мерки за постигане на целите на ЗЗДИскр. по отношение на магистър-фармацевтите, относно възможността да получават допълнително трудово възнаграждение за срока на извънредната епидемична обстановка.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на министъра на здравеопазването срещу Решение № 212/ 31. 05. 2023 г. на Комисията за защита от дискриминация, Четвърти специализиран постоянен заседателен състав, постановено по пр. № 426/ 2022 г. по описа на Комисията за защита от дискриминация **в частта**, с която се препоръчва на основание чл. 47, т. 8 от същия закон предприемането на мерки за спазване на равенството и недопускане на бъдещи нарушения.

ОСЪЖДА Министерството на здравеопазването и Министерския съвет да заплатят на Комисията за защита от дискриминация сумата в размер на 150 /сто и петдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението в частта, с която частично е оставена без разглеждане жалбата на министъра на здравеопазването и производството в тази част е прекратено, може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд, в 7-дневен срок от съобщаването му.

В останалата част решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

СЪДИЯ: